

РЕШЕНИЕ

№ 8113

гр. София, 10.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в публично заседание на 23.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **2191** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България.

Делото е образувано по жалба от Ч. Т. Х., гражданка на В., чрез адв. Й. от САК срещу заповед № УРИ 5392 ПАМ-9108/27.11.2023 г. на началника на отдел „Миграция“ – СДВР, комисар А., с която ѝ е наложена принудителна административна мярка „отнемане правото на пребиваване на чужденец в Република България“ на основание чл. 40, ал. 1, т. 1 във вр. 39а, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ и е определен 7-дневен срок за доброволно напускане на страната. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на административния акт, поради противоречието му както с процесуалните правила по издаването му, така и с материалния закон. На първо място твърди, че преди да пристъпи към издаване на оспорената заповед административният орган не е спазил процедурата по уведомяването ѝ. Счита, че в случая не са били налице всички изискуеми по чл.44, ал.2 ЗЧРБ предпоставки, които да оправдаят налагането на тази ПАМ. Изтъква, че в заповедта не се съдържат мотиви. Поддържа, че е с предоставен статут на постоянно пребиваваща и поддържа трайни социални връзки с български граждани и няма противообществени прояви. Позовава се на чл.8 КЗПЧОС и счита, че обжалваната заповед на зачита гарантираното ѝ от Конвенцията право на личен живот. При тези съображения отправя искане заповедта да бъде отменена и преписката – върната за ново произнасяне на административния орган.

В съдебното производство жалбоподателят не се явява. Представява се от адв. Й.,

която поддържа жалбата. Не претендира разноски по делото.

Ответникът чрез юрк. С. оспорва жалбата. В съдебно заседание не се представлява. Представя писмени бележки. Претендира разноски.

СГП не изразява становище.

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Страните не спорят, видно е и от изпратената административна преписка, че заповед № УРИ 5393 ПАМ – 9108/27.11.2023 г. на началник на отдел „Миграция“-СДВР, на основание чл. 40, ал. 1 във вр. чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „отнемане на право на пребиваване на чужденец в Република България“.

Принудителната административна мярка е наложена на основание чл. 44, ал. 1 във вр. чл. 40, ал. 1, т. 1, във вр. чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, доколкото е прието безспорното между страните, че жалбоподателят е влязла в страната на 16.03.2023 г. с виза за дългосрочно пребиваване и по заявление от 25.04.2023 г. е получила разрешение за продължително пребиваване до 18.03.2024 г. на основание чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. Към датата на получаване на разрешението за продължително пребиваване са били изпълнени условията на чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, тъй като в дружеството, в което жалбоподателят е съдружник – „ЕВРО ИНТЕГРАЛ“ ООД, е имало наети по трудови договори 20 лица български граждани. В рамките на периодичен контрол от органите на ответната администрация, е установено, че към 27.11.2023 г. цитираните трудови договори са били прекратени. Установено е, че трудовите договори са поддържани само около 4-6 месеца. При тези данни правилно е преценено от административния орган, че трудовите договори са сключени само за целта на получаване на разрешението за продължително пребиваване, на основание чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. Съгласно цитираната норма, условие за получаване на разрешение за продължително пребиваване на чужденец на територията на страната е да осъществява търговска дейност в страната по законоустановения ред, като в резултат на тази дейност са разкрити най-малко 10 работни места на пълно работно време за български граждани, поддържани за срока на пребиваването, освен когато е уговорено друго в международен договор, ратифициран, обнародван и влязъл в сила за Република България, като изискването е валидно за всеки един съдружник поотделно; същите условия се прилагат и за всеки управител поотделно. Чл. 40, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ посочва, че разрешението задължително се отнема, когато са отпаднали условията по чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, както се установява по делото.

Съдът приема, че процесният административен акт – ПАМ е издаден в необходимата форма по чл. 59 от АПК, и от компетентен орган по смисъла на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ и заповед № 9426/06.12.2018 г. за делегиране на права на началник на отдел „Миграция“-СДВР. От акта, както и от докладната записка № УРИ 5392р-5359/27.11.2023 г., стават ясни фактите и нормите, въз основа на които се издава акта.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че административният акт е издаден в нарушение на чл. 35 от АПК, който задължава административният орган да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая преди да издаде акта. В

конкретния случай, видно от административната преписка, административният орган е извършил процедурата по чл. 26, ал. 1 от АПК, като е уведомил жалбоподателя за започването на административното производство (съобщението е приложено на л.14 и 15 от делото), като му е дал възможност да представи доказателства за липса на нарушение на чл. 24, ал. 1, т. 2 то ЗЧРБ.

Жалбоподателят не е ангажирал доказателства нито в административното производство, нито в съдебното, за единствения правно-релевантен факт, а именно – поддръжката на поне 10 трудови договора с лица български граждани. Липсата на тази предпоставка е основание за налагане на процесната ПАМ, като административният орган действа на основание чл. 40, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ при обвързана компетентност, доколкото само поради наличието на отсъстващите факти на лицето е позволено в едни предходен момент да пребивава продължително в страната.

В този смисъл, неоснователни са доводите на жалбоподателя, че в конкретния случай следвало да се приложи чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, като административния орган преценява критериите: продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е изцяло неоснователна.

На основание чл. 143, ал. 3 от АПК, на ответната администрация следва да се присъдят деловодни разноски от 100 лв.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, вр. чл. 1, чл. 143, ал. 3 АПК, Административен съд София - град, I отделение, 46 - ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на Ч. Т. Х., гражданка на В., срещу заповед рег. № УРИ 5392 ПАМ-9108/27.11.2023 г. на началника на отдел „Миграция“ – СДВР.

ОСЪЖДА Ч. Т. Х., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане] в Р В., гражданка на Р В. да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

Съдия: